

К а л о я н

- С чуждите аз се бия добре. И ги побеждавам. Но дойдох да надникна в къщи, да видя какво ме чака от своите. Може би тук някъде се заплитат всички нишки на предателството?

Б о р и л

- Какво говориш, Иваница! Защо оскърбяваш своите хора!

К а л о я н

- Аз мога да говоря така, защото братята ми загинаха от нож в гърба, когато бяха на път да извършат велико дело. Всякога, когато някой замисли нещо голямо, зловните къртици не спят, а копаят.

Н и к о л и ц а - Не сме заслужили тези думи, Калояне!

М а н а с т ъ р - И тъкмо сега, когато ромеите се отметнаха от нас, а латинците още не са сломени.

К а л о я н

- Отметнаха се. Бинаги се отмята този, който се бои другия да не иде твърде далече. Ромеите решиха, че вече са спасени от робията на кръстоносците. Да видим сега, кой ще ги спаси от мен!...Радуге, болярите да бъдат откарани под стража по домовете си!

Р а д у л

- Ще бъде изпълнено, царю.

Калоян му подава свитък.

К а л о я н

- А всички тия да бъдат заловени и докарани в тъмницата под южната кула!...Какво чакаш?..Върви! Боиш ли се?

Р а д у л

- Ех, господарю, тежко е когато трябва да си ^{могъщи}цанаш ръцете със своите. На полебрана ^{и лесно}някак по-иде. Излизат.

А с ц е н а

Търновград. Царевец. Покоите на царицата.

Целгуба се промъква с трисвещник в ръката; внезапно пред нея се изпречва Калоян.